

Incertesa i esperança

Els esdeveniments polítics de l'últim mes i mig, després que l'1-O votéssim en referèndum amb dificultats inimaginables, després que es no-proclamés la independència, que s'obris la veda per empresonar homes de pau i càrrecs electes i, finalment, es proclamés la República al mateix temps que s'activava l'article 155 i es convocaven eleccions, em tenen desconcertat. I em té desconcertat, també, no saber què passarà l'endemà del 21-D, sigui quin sigui el resultat. En aquests moments de desconcert, m'agradaria tenir la visió dels analistes polítics o dels tertulians que omplen hores de ràdio i televisió, capaços de fer afirmacions rotundes, en la direcció que sigui, amb una seguretat admirable per, després, quan els seus vaticinis no es compleixen, girar els propis arguments en una nova direcció, amb tanta o més seguretat que abans. No tenir aquesta habilitat em deixa (com suposo que passa a molta gent) en un estat d'expectació nerviosa per un futur cada vegada més incert.

Fins fa ben poc, estava convençut que no es podia anar contra la voluntat de la major part d'un poble. Tenia la certesa que els pobles compten amb el dret de triar què volen ser i com volen ser en funció del que decideixi la majoria. Els qui feia anys i panys

que sabíem que formàvem part d'una minoria independentista, aquells que, fins fa un temps, assumíem democràticament que la majoria dels catalans volien formar part d'Espanya, ho havíem interioritzat d'una manera tan disciplinada que no ens podíem imaginar que, si algun dia les majories canviaven, no tindríem el dret democràtic de reclamar que se'ns escoltés i se'ns tingués en compte de forma vinculant. Ara, davant la bel-ligerància repressora del govern d'Espanya, el menyspreu de la Unió Europea i el desinterès de la comunitat internacional en general, he entès que la meua opinió, que les meues idees i que la meua voluntat, passen a darrere de l'opinió, les idees i la voluntat d'uns altres que, tot i que potser són una minoria a casa nostra, impedeixen un canvi que potser la majoria voldríem. Em sento com si fos un ciutadà de segona. I jo vull viure en un país on tots els ciutadans siguin de primera: on l'opinió, les idees i la voluntat d'uns no siguin més importants que l'opinió, les idees i la voluntat d'uns altres. On, en definitiva, es prenguin decisions col·lectives en funció de l'opinió, les idees i la voluntat de la majoria.

Potser sóc un babau, o un ingenu, que no sabia en quin món vivia. Si és així, diria que no era l'únic. Perquè a fe de Déu que érem una bona colla, els qui l'1-O anàvem amb el liri (en forma de papereta) a la mà, brandant-lo al davant dels qui a la mà hi duïen una porra. No perdo l'esperança, però no puc evitar que m'envaeixi la incertesa.

